

Άγιος Γρηγόριος Νύσσης: Η ασθένεια (αδυναμία) της ειμαρμένης αποδεικνύεται μεγαλύτερη από την δύναμή της

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Αγίου Γρηγορίου Νύσσης Κατά ειμαρμένης

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=414086>

12. Εάν ο άνθρωπος οφείλη την γένεσίν του εις τα άστρα, η φύσις θα εβάδιζεν αδιαλείπτως γεννώσα και δεν θα ενεφάνιζεν ούτε στιγμιαίον διάλειμμα παραγωγής ανθρώπων. Αφού δε υπάρχουν πολλά διαστήματα μεταξύ των γινομένων, αποδεικνύεται σαφώς ότι η ανθρωπίνη γένεσις δεν οφείλεται εις την κίνησιν των άστρων.

Διότι η μεν φύσις κινείται πάντοτε, ο δε άνθρωπος δεν γεννάται πάντοτε, έκαστον

δε φέρεται με ιδικόν του ρυθμόν, χωρίς να συνάπτη καμμία ανάγκη προς άλλα τα εκ φύσεως ξένα μεταξύ των.

Εάν δε ο λόγος σας κατασκευάζη τούτο, ότι η αιτία όλων των του βίου ευρίσκεται εις εκείνην την μοίραν του χρόνου, σκέψου πόσας μυριάδας δεσποτών και τυράννων κατασκευάζει πάσα ημέρα και νυξ κατά τας λεπτάς εκείνας και στιγμιαίας τομάς του χρόνου, αφού η νυξ και η ημέρα διαιρούνται εις εικοσιτέσσαρας ώρας, όπως λέγετε, εκάστη δε ώρα μερίζεται εις εξήκοντα τμήματα, πάλιν δε έκαστον των τμημάτων τούτων διασπάται εις ισάριθμα τμήματα, όπως δε λέγουν όσοι από σας επιδίδονται εις την λεπτοτέραν υπολογιστικήν παρατήρησιν των τοιούτων, και αυτών πάλιν των λεγομένων τμημάτων έκαστον επιλεπτύνεται εις ισάριθμον διαίρεσιν.

Το πλήθος λοιπόν εκείνων των στιγμιαίων θεών ή δεσποτών ή τυράννων ή δεν γνωρίζω πως να τους είπω συναθροιζόμενον υπερβαίνει τας είκοσι μίαν μυριάδας. Εάν δε μία ώρα μας κάμνη τόσας μυριάδας μοιρών, αι εικοσιτέσσαρες πολλαπλασιασθείσαι αντιστοίχως αποτελούν τας απείρους μυριάδας μοιρών.

13. Ο δε λόγος σας ισχυρίζεται ότι εκάστη από αυτάς τας μοίρας έχει απaráβατον δύναμιν. Είναι λοιπόν ακόλουθον ότι καμμία από αυτάς δεν είναι άπρακτος.

Διότι δεν θα ηδύνασο να είπης ιδιότητα της δυνάμεως την απραξίαν, αφού οπωσδήποτε εις την ενέργειαν φαίνεται η δύναμις. Ίσα λοιπόν είναι και της δυνάμεως τα αποτελέσματα· ώστε όσα τμήματα υπάρχουν, τόσαι γενέσεις ανθρώπων θα πραγματοποιηθούν εξ ανάγκης καθ' εκάστην ώραν.

Και αν αρμόζη να αποδώσωμεν εις εκάστην μοίραν ομοίαν δύναμιν, τότε το ομότιμον της δυνάμεως καθιστά όλους αυτούς εξ ίσου βασιλείς, μακροβίους, δυνατούς, τυχηρούς, ευτυχείς και ό,τι θεωρείται πολυτιμότερον· διότι η έλλειψις ενός από αυτά γίνεται κατηγορία ατελείας εις δύναμιν.

Πράγματι δεν θα απέδιδε κανείς ίσην δύναμιν εις τον ενεργήσαντα μεγάλα και εις τον ενεργήσαντα μικρά.

Ούτω ο μεν εις υπερέβη τα εκατόν έτη εις γήρας ανθηρόν και ευτυχισμένον, αφθόνων εις παιδιά, δορυφορούμενος από εγγόνια και χαίρων διά τους μετ' αυτά απογόνους, άνοσος, απάθητος, τιμημένος, άλυπος, έχων πολύν πλούτον και ό,τι άλλο εκτιμάται εις τον παρόντα βίον, καλοτυχιζόμενος από όλους.

Ο άλλος επνίγη ευθύς μόλις ήλθεν εις το φως, όπως είναι πολλά βρέφη πορνών και μοιχαλίδων, τα οποία αι παρανόμως γεννήσασαι μητέρες θανατώνουν κρυφά με τα ίδια των τα χέρια.

Πού είναι η δύναμις της μοίρας εις την περίπτωσιν αυτών;

Πώς η ισχύς της ειμαρμένης δεν έφθασεν εδώ εις την ιδίαν έκτασιν;

Διότι, εάν η δοξασία σας νομίζη ότι πρέπει να αποδίδωμεν εις αυτήν δυνατότητα, η ισχύς της θα εκδηλωθή κατά ίσην έκτασιν εις όλα τα όντα. Δεν είναι νοητόν εις την μίαν περίπτωσιν να δύναται και εις την άλλην να μη δύναται, εάν πράγματι κατέχη δύναμιν;

Η δε δύναμις από τα αποτελέσματα αναγνωρίζεται. Επομένως καμμίαν ανωμαλίαν δεν θα έχη ο βίος όταν όλοι δεικνύουν εις εαυτούς κατά όμοιον τρόπον το ακρότατον όριον της ευδαιμονίας, διά το ότι κατά την δοξασίαν σας όλοι ευρίσκονται υπό την επιρροήν της ειμαρμένης, λέγετε δε σεις ότι αύτη πάντοτε δύναται τα πάντα.

14. Εάν λοιπόν αυτή η ειμαρμένη δύναται τα πάντα και πάντοτε, θα δύναται τα πάντα εις όλας τας περιπτώσεις. Αλλ' όμως αι διαφοραί βίου μεταξύ των ανθρώπων είναι πολλάί και ποικίλαι, κατά την αξίαν και την περιουσίαν, κατά τα όρια ηλικίας και την κράσιν των σωμάτων, και όλα εκείνα διά τα οποία χαρακτηρίζεται κανείς ευτυχής ή άθλιος.

Επομένως η ανισότης των αποτελεσμάτων δεικνύει σαφώς ότι η διά του λόγου πλασθείσα εκείνη μοίρα η ειμαρμένη δεν δύναται τα πάντα. Διότι, εάν το μακρόβιον θεωρούμεν έργον δυνάμεως, το βραχύβιον οπωσδήποτε θα είναι έργον ασθενείας.

Δηλαδή, επειδή το ολιγοχρόνιον είναι ενάντιον εις το πολυχρόνιον, οπωσδήποτε το καθέν από αυτά υφίσταται διά των εναντίων, καθ' όσον δεν θα ηδύνατο κανείς να εξαρτήση και την ευτυχίαν και την αθλιότητα από την ιδίαν αιτίαν, αλλ' αν τούτο κατορθωθή διά της δυνάμεως, το άλλο ασφαλώς επιτυγχάνεται από την έλλειψιν της δυνάμεως.

Διότι η αθλιότης δεν νοείται ως τίποτε άλλο παρά ως αδυναμία να είναι κανείς μακάριος. Αλλ' όμως εις την ζωήν περισσότεροι είναι οι άθλιοι· επομένως η ασθένεια της ειμαρμένης αποδεικνύεται μεγαλυτέρα από την δύναμιν.

Πού είναι λοιπόν εκείνη η ακατανίκητος και παντοδύναμος και απaráβατος ανάγκη, ώστε να τοποθετήσωμεν επάνω εις εκείνην την εξουσίαν δι' όλα τα

συμβαίνοντα εις τον βίον, η οποία διά της επιχειρηματολογίας μας απεδείχθη ασθενής εις τα περισσότερα;

Συνεχίζεται

Απόσπασμα από το βιβλίο «Γρηγόριος Νύσσης, Έργα 1, των Πατερικών Εκδόσεων «Γρηγόριος ο Παλαμάς», εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση, σχόλια, Αθηναγόρου Κοκκινάκη Αρχιεπισκόπου Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)